

Съседи.

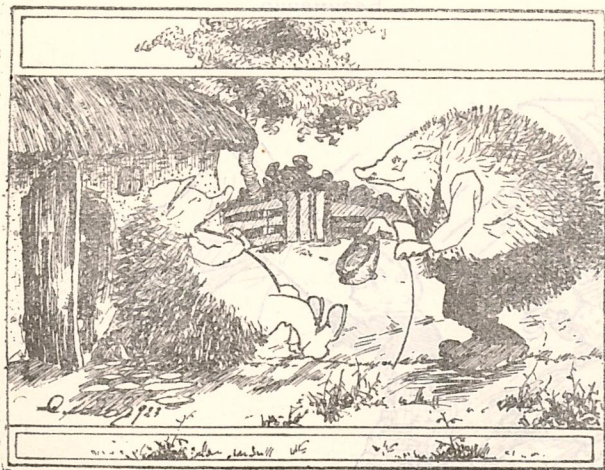

арлю и Барлю били съседи. Тѣ живѣли всредѣ гората на една и сѣща полянка, обраснала съ буренѣ и трева. Кѣщата на Тарлю била на единия край, а на Барля на другия край на полянката.

И живѣли си тѣ добре. Ще се дигне Барлю и право у съсѣда Тарлю на гости; ще седнатѣ двамата, ще побѣбрятѣ туй-онуй, ще се посмѣятѣ, ще хапнатѣ и пийнатѣ, па ще се раздѣлятѣ съ нарѣжки и порѣжки за другия денѣ. На другия денѣ пѣкъ Тарлю ще се дигне и право у Барлюви — както му е редѣтъ.

Тѣй живѣли тѣ много време. И всички имѣ се чудили, всички ги хвалили, всички имѣ завиждали.

Но веднажѣ, когато дивитѣ череши почернѣли и почнали да окапватѣ, вдига се Тарлю пакѣ да навести своя съсѣдѣ.

Било пладне. Слънцето грѣло като изѣ пещѣ. Листата дрѣмали. Било тихо, тихо... сякашѣ цѣлата гора спѣла подѣ свѣтлитѣ и топли лѣчи на юнското слънце. Всичко утихнало въ пладнешка дрѣмка. Само Тарлю, за пѣхтѣнѣ и моренѣ,

презѣ треволакѣ и трѣнаци, бавно прекосвалѣ горската полянка и като стигналѣ до Барлюви, бугналѣ вратника и влѣзълѣ въ двора.

Барлю, излегналѣ на сѣнка, лежалѣ предѣ вратата на своята кѣща, ситѣ и доволенѣ.